

„Издајнице презиру и они којима услуге чине“

Тацитус

Читам више од педесет година. У најжешћим полемикама или интелектуалним „обрачунима“ великих умова, и не само великих, нисам прочитао тако прљав текст као што је текст извјесног Светислава Басаре под насловом „Жалосно позориште сенки“. Није ми намера у овом осврту да браним Коштуницу, Вукадиновића, Антонића и све неспоменуте (како их у погрдном смислу назива патриотама) на које мисли Светислав. Посебно што су наведена тројица у Светиславовом тексту паметнији од моје маленкости и имају више могућности да се заштите од лумпенкњижевника (лумп, лумпови- немачки – одрпанац, скитница, пробисвијет, пропалица, пијаница). Е, на овом задњем значењу те немачке речи, чекао сам Светислава. И данас по МСП-у круже приче о понашању тога изванредног и опуномоћеног амбасадора Савезне Републике Југославије на Кипру.

У народу се каже: „Храни куче да те угризе“. Господин В. Коштуница је лично као Председник СРЈ потписао акредитиве наведеном лумпенкњижевнику. Тада сам у једном недељнику (као и у неким другим дневним листовима), где сам се јављао у сваком броју (нисам желио да ме назову колумниста, јер би ми то, због неких колумниста, била увреда) писао ко зна који текст по реду о дипломатији, односно кадровању у дипломатији. Супроставио сам се постављењу неких амбасадора, међу којима сам (осим онога у каубојској одежди, шестомесечног амбасадора у САД Ст. Протића и др.) споменуо Светислава. На тврдњу првог Досовог министра иностраних: „да нам је потребно што више књижевника на местима амбасадора, као што су били Дучић, Андрић, Ристић, Црњански, Ракић“, одговорио сам да су познати књижевници прво били дипломати, професионалци, а онда књижевници. Писао сам господину Коштуници да не подлијеже таквом кадровању, да не потписује акредитиве. Међутим, свих 18 партија ДОС-а имале су своју квоту, као што сада имају партије у коалицији. Слали су у дипломатију, и то на висока дипломатска места, возаче, кафеџије, Соросове стипендисте, људе без знања језика, шуре, тетке, пријатеље(це) из кафане, „менаџере“, итд.

У једном „Утиску недеље“, гостовао је са Кипра, о трошку нас пореских обвезника, изванредни и опуномоћени дипломатски шарлатан Светислав. На питање утискачице да опише један радни дан амбасадора, Светислав је рекао: „Дођем у Амбасаду у кравати (ха, ха), потпишем неколико налога, као и налог за тоалет папир, ха, ха, ха ...“. Да ли се могла очекивати и у овом његовом тексту другачија терминологија: „заведени преварени...“, „идеолози српског бандитизма“..., „патриотизам какав замишља Коштуница (није ово први пут да је опљунуо по Коштуници, опљунуо је ОН по њему док је био председник Владе), а теоријски уобличавају Вукадиновић и Антонић...“, затим „они су лумпенинтелектуалци, неспособњаковићи, лопови“...“Бошко Буха надахнут комунистичком паламудњавом“... (узмимо да су комунисти били највећи зликовци, ова терминологија је срамна), пријети ОН „прекршајно и кривично“...“кукњава због бомбардовања“ (која дрскост према погинулој невиној деци), итд.

Нажалост, политиканство Светислава победило је књижевника. Сврстао се у групу острашћених, или како их зову „јахачицама апокалипсе“, где му није место. Понаша се острашћено политички и политикантски, са јасним нарученим погледима. Светислава подржава интелектуална фукара, која јавно говори о Србима (и патриотизму) најгоре, да су кољачи, геноцидни и др. Каква је разлика између Светислава и Сплићанина Керума. Никакава.

Иако смо навикли, а тако ми Бога и оуглали, да на свим медијима читамо и слушамо свашта, текст овога „српског културног посленика“ је испод сваког нивоа. Иако „папир трпи све“, овај текст је поцрвенио од стида. Овакви текстови имају злобу и примитивизам, простачко ругање и блаћење, далеко су од неког интелектуалног приступа савременој проблематици, острашћени су, нема у њима толеранције, унутрашње логике, постали су редовна појава, рекао бих, постали су дика нашег уздрманог моралног миљеа.

На крају, и у овом тексту нешто смрди: то су оне мисли својствене непријатељима овога напаћеног народа, чији је циљ да ослабе, понизе и ућуткају целу популацију, посебно српску елиту, што се врло често користи у различитим поводима.

Све се улоге мењају у жалосном позоришту лумпова.